

[K. B. Andersen.]

i stigende grad er nødvendige ganske uden hensyn til, om de ønsker at fortsætte i mere praktiske eller overvejende teoretiske uddannelser.

Ifølge betænkningen forlader op imod 25 pct. af de unge folkeskolen inden det 9. år. Det er hensynet til denne gruppe af unge, som i dag ikke får en grundlæggende uddannelse, der er tilstrækkelig til at sætte dem i stand til at møde de krav, de stilles over for, der er afgørende for forslagsstillerne. Derfor ønsker vi betænkningen og debatten i marts i fjor fulgt op med en egentlig beslutning om en udvidelse af undervisningspligten og netop undervisningspligten; skolepligt i den forstand, at en enkelt skoleform skulle have monopol på uddannelsen, har vi jo heldigvis ikke, og ingen drømmer vel om at indføre skolepligt.

Ved at fremsætte forslaget nu, inden den 15. marts, ønsker forslagsstillerne at give mulighed for en vedtagelse i denne folketingsamling, så vi kan undgå en yderligere udsættelse. For hvert år, der går, inden der sker en udvidelse af undervisningspligten, må tusinder af unge betale med forringede fremtidsmuligheder både menneskeligt og fagligt. Jeg anbefaler forslaget til tingets velvillige behandling.

Formanden: Eksemplarer af det nu fremsatte forslag til folketingsbeslutning vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Else-Merete Ross* til ministeren for offentlige arbejder:

„Vil ministeren redegøre for mulighederne for i forbindelse med ombygningen af Nørreport Station at indrette elevator til brug for gangbesværede og for personer med barnevogne?“

Skriftlig begrundelse:

Da spørgsmålet om indretning af elevator i forbindelse med ombygning af Nørreport Station sidst blev stillet 15. november 1967 til den tidligere minister for offentlige arbejder, lovede denne at lade sagen nærmere

undersøge (folketingets forhandlinger 1967-68, 1. samling, sp. 1235-38).

Det er resultatet af denne undersøgelse, jeg beder ministeren redegøre for.

Ministeren for offentlige arbejder (Guldberg): Ja, jeg kan sige, at det spørgsmål, som fru Else-Merete Ross har stillet, har været til undersøgelse, som det også er nævnt i spørgsmålet. Det, der er problemet med hensyn til, hvordan man skal skaffe adgang for gangbesværede til Nørreport Station, er, at en elevatorskakt og en elevatorbetjening ikke kan placeres i selve stationsbygningen; det kan den ikke af den helt afgørende tekniske grund, at så ville man lande nede på sporene i stedet for på perronerne. Og det fører altså til, at placeringen af en sådan elevator ikke kan ske i forbindelse med selve stationsbygningen, men er noget, man sådan set må tage stilling til isoleret, og at adgangen skal etableres fra det offentlige gadeareal omkring Nørreport Station. Det hører under Københavns kommune, og der har været drøftet forskellige muligheder; de er drøftet med statsbanerne og med kommunen, og man er enig om at forsøge at samarbejde om en løsning af spørgsmålet. Men jeg må sige, at anbringelse af en elevator dér altså vil komme til at indgå i en samlet løsning af trafikforholdene omkring Nørreport Station, som også er til overvejelse.

Der skal ved kommuneforanstaltning udarbejdes nye planer til omlægning af gaden og til en niveaufri fodgængerforbindelse til stationen, og når disse planer er udarbejdet, kan man altså på grundlag af dem afgøre, hvorledes elevatorforbindelsen kan etableres; så kan det f.eks. gøres ved at føre en elevator fra perronen til den underjordiske fodgængerforbindelse og en anden herfra til fortovet. Altså, teknisk kan det lade sig gøre, og der mangler heller ikke interesse for sagen. Måske skylder jeg at føje en enkelt aktuel bemærkning til; det drejer sig om noget, som er kommet frem siden: for de mest gangbesværede og for dem, der måske har mest interesse i, at vi kan hjælpe dem her, ligger det desværre sådan, at når man til sin tid går over til 2½ minuts drift af S-togene på bybanen — og det ved vi er noget vi skal til inden for en overskuelig årrække — så vil stoptiden på S-stationerne desværre blive sådan, at det næppe vil være